

Nr 95.

Av herr **Sjölander**, angående ändring i villkoren för erhållande av egnahemslån till förvärvande av bostadslägenheter.

1906 års riksdag fastställde ett värdemaximum av kronor 4,000: — för bostadslägenhet, å vilken statens egnahemslån kan erhållas.

Sedan 1906 ha kostnaderna för byggnaders uppförande stegrats, först långsamt, sedan i allt hastigare tempo. Om hänsyn toges till några av de viktigare byggnadsmaterialen finner man, att priset ökats

för trävirke med cirka	110	0/0,
» järn	»	» 300 0/0,
» tegel	»	» 115 0/0.

Arbetslönerna torde under den period, som motsvarar dessa stegringar, ha stigit med 30 à 35 procent. I genomsnitt beräknas kostnaderna för byggnaders uppförande ha stigit med cirka 107 procent.

Under sådana förhållanden torde det värdemaximum för bostadslägenheter, som år 1906 fastställdes, nu vara otillräckligt. Även om efter världskrigets slut byggnadskostnaderna nedgå, torde likväl penningvärdets sjunkande ha stängt alla utsikter för en återgång till priserna före 1914.

Då bostadsfrågan, i all synnerhet för arbetare och därmed jämställda, befinner sig i ett föga tillfredsställande läge och då denna fråga ur folkhygienisk och social synpunkt är av vikt, torde åtgärder behöva vidtagas dels för att — genom höjande av nu gällande alltför låga *maximivärde* — överhuvud för mindre bemedlade möjliggöra byggande av bostadsegnahem, dels för att genom höjande av *lånemaximum* bidra till en kraftig utveckling av egnahemsrörelsen.

På grund av vad jag sålunda anført, hemställer jag, att riksdagen måtte besluta,

*dels att maximivärdet å bostadslägenhet, varå statens
egnahemslån kan erhållas, höjes till kronor 7,000:—,
dels att lånemaximum å dylik lägenhet höjes till
fem sjättedelar av dylik lägenhets värde.*

Stockholm den 25 januari 1918.

Oscar E. Sjölander.